

ki je cesarju ravno nasproti sedeti smel, poslanci dr. Dominkuš, dr. Radaj, Fluhar in slovenski župani „oča“ Dovnik iz Karčovine, vrli Šparovec iz Ruš in Pec iz Studenc. Po obedu so cesar šli s vsemi 47 gosti zaradi prevelike sparice na dvorišče, kder so cigare kadili in s vsakim več ali menje dolgo pogovarjali se.

Med tem je bilo mesto razsvetljeno in došla je velikanska bakljada 2000 mož. To je bilo krasno in veličastno Nemški možki pevski zbor zapel je potem 3 pesmi in ko so cesar na ulico stopili, zahvalit se, zagromijo tisočeri Hoch- in živijo-klici.

Reči smemo, da je vse mesto bilo prekrasno okinčano in čarobno razsvetljeno. Zastav cesarskih, deželskih je bilo vse polno. Žaljivih „frankfurtarc“ je bilo jako malo videti. In tako je bilo prav. Cesarja moremo le z njegovimi zastavami častiti.

Visoki stolp stolne cerkve bil je poln lučic; krasna je bila palača baron Goedelnova, kasina, rotevž, grad, dekliška šola, hiša dr. Radajeva, posebno pa čitalnica. Tukaj je vse mesto hodilo gledat krasnih vencev, katerih so blagodušne slovenske gospé in gospodične splele, in napis iz samih lučic sestavljen: Živijo naš cesar!

Po okoličnih višavah goreli so gosti kresi. Cerква sv. Barbare, kapela Device Marije bila je razsvetljena, na Melji je gorela velikanska piramida in križev pot na gori pri sv. Petru bil je razsvetljen, da so luči daleč se svetile po Dravskem polju.

V torek 10. jul. so cesar uže ob 1/2 6. uri bili pri vojaki na velikem vadišči pri Vindenavi ter naročili, da se Njihova zadovoljnost in pohvala vojakom najavi v posebnem zaukazu nemški in slovenski.

Ob 8. uri so obiskali bolnišnico, ob 1/2 9. začeli sprejemati v knezoškofovski palači dvorne dostojanstvenike, duhovščino, oficirje in župane.

G. baron Goedel je se s svojo deputacijo slovenskih županov v kočijah pripeljal, jih cesarju predstavil in v njihovem imenu najponižnejšo zahvalo izrekel za vse dobrote. Cesar so milostno odgovorili, da so zopet pripravljeni pomagati, če bi te kraje nesreča zadela.

Ob 1/2 11. uri so cesar zapustili knezoškofovsko palačo poklonivši poprej milostlj. knezoškofu krasen nadprsní križec — pectorale — z briljanti, koje cenijo na 8000 fl.

Cesar so se peljali mimo baron Goedelnove palače, gimnazije skoz gosposko ulico k odkritju novega spomenika Tegetthoffovega. Potem so obiskali vojaško bolnišnico, stolno cerkvo oba železniška kolodvora in se ob 12. uri odpeljali proti Pragarskemu. Nepozabljivi nam ostanejo dnevi 9. in 10. julija 1883 v spominu!

Gospodarske stvari.

Njive, travnike, kako braniti, da jih ljudje ne pohodijo.

Tistii travniki in njive, ki so ob cestah, stezah, potih, trpijo mnogo škode spomladi in jeseni pa poleti ob deževnem vremenu, ker jih ljudje močno pohodijo. Posestniki si prizadevajo na mnogo načinov temu v okom prihajati. Mečejo kraj potov vejevje, trnje, rubidovje pa časih vse ne pomaga nič, ljudje pomečejo vejevje na stran ali pohodijo še dalje od pota njivo ali travnik. Kreganje, prošnje so pogosto bob v steno.

Bolje pomagali so si Jarinčanje v Slovenskih goricah. Potrebne steze do cerkve in šole so si tako popravili, da ne gazijo nikoli po blatu in vsled tega tudi nihče ne stopa na njivo ali travnik. Nasipali so namreč tiste stezice s peskom in šodrom iz potoka in pokrili s kozderjem. No, in to je pomagalo. Sedaj imajo tamošnji ljudje vselej snažno pot do cerkve pa tudi otroci leži zahajajo v šolo.

Vrhu tega pa še zdatno zabranjujejo, da jim nihče s pohojenjem ne dela škode po njivah in travnikih. Tudi mnogim slabim besedam in kreganju storjen je zaželeni konec. Kder so ljudje v podobnih potrebah, naj storijo jednako! —

Premiranje bikov za ljutomerski okraj vršilo se je 19. junija na Klučarovski trati. Dognali so 34 bikov, 1 1/2—2 leti starih, iz Ljutomerskega kraja 5, Breškega 3, Branoslavskega 4, Št. Jurjevske doline 2, Verženskega 6, Lukavskega 7 in sv. Križevskega 7; samo Malonedeljski kraj ni bil zastopan.

Izmed totih se je licenciralo 19. med katerimi jih je bilo 17 premiranih. Ako k tem 19. prištejemo še 9 licenciranih bikov od lanskega leta, imamo po takem v celem okraji 28 licenciranih bikov.

To število pa komaj do polovice zadostuje za ogromno število krav in telic, katerih se je po zadnjem soštetji od lanskega leta po jeseni 6489 po celem okraji redi.

Oziroma na število krav morali bi imeti 64 bikov, ako računimo na 100 krav enega bika. No pa vendar je upanja, da primerno število bikov dobimo in da ne bode trebalo občinam nalagati zastran tega menda nakladov, ako gospodarji in živinorejci pokažejo dobro voljo, da hočejo postaviti zastran povzdige goveje živine spolnjevati.

Naše okoliščine so v sedajnih časih že takšne, da ne moremo več konkurirati z drugimi narodi gledé na pridelovanje zruja; za to moramo zdaj pridelovati več krme in rediti govejo živino, kajti to je še edina panoga gospodarstva, ktera nas reši od vsega prepada.

V pregledu nahajamo sledeče številke krav in licenciranih bikov v posameznih okrogih I. Ljutomerški kraj ima 1296 krav in 6 licenciranih bikov; tajste imajo: Iv. Grosskopf v Ljutomeru, Mar. Štih v Noršincih, Fr. Krajnc na Moti, Iv. Vargazon v Pristavi, Jož. Nemeč v Babincih in Jak. Dolamič v Noršincih. II. Breški kraj 882 krav in 2 lic. bika; tota ima: M. Pukšič v Rinčetovi grabi in Simon Rakovec na Popgradji. III. Branoslavski kraj 521 krav in 2 lic. bika; ta ima A. Feuš in Iv. Markovič oba v Cezanjeveih. IV. St. Jurjevska dolina: 811 krav in 1 lic. bika: ta je pri Al. Fürstu v Bolehnečicah. V. Veržejski kraj 808 krav in 8 lic. bikov; tajste imajo: Fr. Stanetič v Banovcih, Jak. Peršak, Anton Bežan in Jak. Kšela vsi trije v Šalincih, M. Zmazek v Krištancih, Jož. Skuhala v Gerlavi, M. Novak in Iv. Aleksič v Veržeji. VI. Lukavski kraj 475 krav in 4 lic. bika; tajste imajo: Mat. Magdič v Ključarovcih, Mih. Kosi in Ant. Slavič na Grabah in Iv. Šalamun v Lukavcih. VII. Sv. Križevski kraj 842 krav in 5 lic. bikov; te imajo: Jož. Magdič v Stari-veši dva bika; Iv. Bidner, in A. Ferenc v Bučočevcih in Jož. Štrakl pri sv. Križi. VIII. Malonedeljski kraj: 859 krav in nobenega lic. bika.

Iz tega pregleda se razvidi, da občine poleg Mure imajo zadostno število bikov, vsled tega pa tudi najboljšo govejo živino; nasprotno goriške občine malo bikov, pa tudi živina je jako slaba. Dobro toraj bode, ako poljske občine izrežajo bika in je prodajajo breškim občinam; na ta način je le mogoče, da se v totih goveja živina zboljša.

K.

Sejmi. 16. jul. Dobje, Gradec, Zdole, 17. jul. sv. Ana v Sloa. goricah, Mahrenberg, Verača, 20. jul. Arvež, sv. Marjeta na Dravskem polji, sv. Marjeta na Pesnici, Vitanje, 21. jul. Buče, Brenska gora.

Dopisi.

Iz Slivnice pri Mariboru. (Habsburška svečanost.) Dne 2. t. m. bila je tudi naša vas praznično oblečena. Že v nedeljo je cesarska razstava iz zvonika vihrala in v ponedeljek so ves dan gromovito streljali. Ob 7. zjutraj prišli so že Rački učenci z g. učiteljem in godci uro pozneje tudi Brezulski z okinčanimi zastavami. Ob 9. uri so šli tudi Slivniški v farno cerkev. Po končani muzikalni veliki meši podali so se zopet z godbo vsi učenci slivniške, račke, brezulske šole in mnogo število gospodé in faranov v prav krasno okinčano telovadišče in sadunosnik. Pred šolo stal je lep slavolok: „Vse za vero, dom in cesarja!“ Res boljšega prostora bi ne bili našli, kajti na vrtu je imela

vsa mladina (okoli 400) naše fare in tudi mi obilo prostora. Nadučitelj, g. Jožef Tribnik je pozdravil navzoče z obširnimi govorom o zgodovini naše cesarske rodbine, ki je že 600 let tako hrabro vladala našo deželo, spomnil se svitlega cesarja, ki toliko daruje ubogim itd., ter končal s 3kratno: „Živio cesar Franc Jožef!“ svoj čvrst govor. Na to je učenka M. Wreg prav dobro deklamirala 600letnico, katero so učenci vrlo zapeli. Zdaj je povedalo še nekaj učencev primerne pesni, od katerih nam „Avstrija“, pogovor „Rudolfa I. in berač“ ostanejo nepozabljivi. Tako je vrlo! da se otroci čisto, glasno govoriti učé. Škoda, da nam tudi rački, brezulski učenci niso kaj povedali! Konečno se g. Pestovšek zahvaljuje za mnogoštevilno udeležitev, povdarja še kratko slavnost ter k sklepu navdušeno povzdigne: „Cesarsko pesen!“ Po tej slavnosti je dobil vsak slivniški učenec knjižico „Habsburški rod“ in podobico cesarja Franc Jožefa, ali Elizabete, Rudolfa, Štefanije. V gostilni pri J. Wregg-u, kjer so bili učenci vseh treh šol, okrepčavala se je mladina do popoldne s kavo, kruhom, sirom, itd. Godci so godli in lepo petje brezulskih in slivniških učencev povikšalo je veselico. Tudi igrali so. G. Pestevšek je več napitnic nagovoril in „živio klicev“ ni bilo ne konca, ne kraja. Gg. učitelji, posebno slivniški, pa so nam ta dan pokazali, da jim je šola prav na srci. Živel!

Hotinčan.

Od sv. Marjete niže Ptuja. (Habsburška svečanost.) V ponedeljek 2. julija smo imeli veseli dan. Komaj se je začelo deniti, je strel in veselo zvonjenje prebivalcem naznanilo, da se bo obhajala izvanredna svečanost v spomin, da je štajerska dežela 600 let pod vladarji iz Habsburške hiše. Otroci in odrasčeni so se podali k slovesni sv. meši, po kateri je bila slovesnost zunaj cerkve. Nastavljen je bil krasni slavolok, na katerem so bile podobe njih veličanstva svitlega cesarja in cesarice, cesarjeviča Rudolfa in Štefanije. Pod podobami je bil napis „Slava Francu Jožefu, Lizabeti, celi hiši Habsburški.“ Na vrhuncu slavoloka je bil e. k. orel in napis: „Habsburškim bo tronom vedno sreča trdna Avstrije.“ Na desni in levi strani sta se videla grba Štajerske in Kranjske dežele z napisoma: „živi cesar, domovina. večna bode Avstrija“. Domači g. župnik — ud okrajnega šolskega sveta — so stopili na pripravljeni oder ter so v jedernatem govoru pomen svečanosti raztolmačili. Sklenoli so govor s trikratno-gromovito „Slava“ na Habsburško rodbino. Po tem so nekatere belo-oblečene šolarce in nekatere šolari stopili na oder ter so primerne pesme iz zgodovine Habsburške deklamovali. Zgodba in veselo petje je slovesnost pomnožilo. Po opravljeni slovesnosti so otroci dobili primeren zajutrek in brošurico „Habsburški rod“. Veliko